

METROPOL

Jedenatřicetiletý Jakub Čížek se už přes deset let aktivně věnuje pořádání nejen kulturních akcí. Začínal od píky. Organizoval školní večírky, ale to mu k jeho dalšímu růstu nestačilo. Vzdělával se, posouval své hranice, až pokořil metu celonárodních zážitkových eventů v lukrativních prostorech, kterých se účastní desítky tisíc lidí. Od barterového obchodu se vypracoval až ke spolupráci s nadnárodními korporacemi a partnery. Co stojí za jeho úspěchem?

Smělé plány Jakuba Čížka

Jaké byly začátky

Jakub si nikdy nedával malé cíle. Aktuálně se pyšní hned několika celonárodními eventy s naprosto rozdílnou tematikou a záběrem návštěvníků, díky kterým si splnil svůj sen – vyprodat kapacitu Výstaviště Holešovice a Letňany. Řada z nich jsou naprosto unikátní a jediné svého druhu v České republice. Pořádá úspěšný festival DogFest, mezinárodní Erotický veletrh a Fitness Expo, které se řadí mezi vzkvetající novou éru zábavných a vzdělávacích eventů. Každý má promyšlený do posledního detailu. Jednotlivé akce jsou jeho srdeční záležitostí, proto je u každého projektu od začátku až do konce.

Jeho potenciál roste

V současné době spolupracuje s Jiřím Moršadtem, producentem prestižních fashion eventů, jde například o vyhlášený Czech Fashion Week. Propojení luxusu, zábavy a módy přineslo kýžené ovoce, které návštěvníci mohli okusit na uznávaném Wonderland Halloweenu v pražské Lucerně ve Velkém sále. Na VIP události vystupovali nejznámější čeští influenceři, jako je Kamil Bartošek alias Kazma Kazmitch, a přední české modelky. Dlouhá fronta táhnoucí se až na Václavské náměstí potvrdila úspěšné propojení sil mezi Jakubem a Jiřím.

Strategie win-win

Jakub svým návštěvníkům připravuje naprosto nevšední zážitky. Interaktivní zábava, nadčasová taneční hudba a design promyšlený do posledního detailu. Snaží se předvídat očekávání svých návštěvníků a naplnit je do posledního puntíku. Potrpí si na profesionálně odvedenou práci, jak vůči svým návštěvníkům, tak i vůči partnerům a sponzorům. Jedná s poskytovateli, kteří jsou špičkami ve svém oboru na českém i zahraničním trhu. V jednání se svými partnery vždy uplatňuje strategii win – win.

Kde se inspiruje

Pro svou tvůrčí práci čerpá inspiraci od světoznámých producentů jako jsou Ritty van Straalen, pořadatel Tomorrowlandu v Belgii, nebo Alejandro „Alex“ Ome, který pořádá Ultra Music Festival v Miami. Vzhledem k časovému vytížení byl nucen mnoho nabídek spolupráce odmítnout. Nicméně se Jakub Čížek nebojí posouvat své hranice a rád přemýšlí takzvaně „out of box“, proto se rozhodl pro velkou výzvu, a to pomoc při budování velkého mediálního domu pro investiční skupinu IPC a.s.

Pomáhá potřebným

Nelehké osudy a životní příběhy mu nejsou lhostejné, proto se aktivně věnuje mimo jiné i charitativní činnosti. Jednou z nich je pravidelná organizace charitativního Běhu pro kuře, který ozvláštnil unikátní adrenalinovou trati. Na každém eventu nezištně poskytuje prostory pro neziskové organizace a pravidelně přispívá na jejich činnost. V současnosti připravuje kulturně charitativní projekt Návrháři za mír. Uskuteční se v březnu a jeho výtěžek půjde na pomoc Ukrajině.

(red.), foto: Petr Zapletal

Vždyť dnes každý pomáhá Ukrajině jak může...

Válka na Ukrajině způsobila v Evropě bezprecedentní humanitární krizi. Ukrajinským utečencům pomáhají v nebyvalé míře jak čeští jednotlivci, tak i obce, spolky a soukromé společnosti.

Od začátku války přišlo, podle odhadů z dat mobilních operátorů, do České republiky již zhruba 200 000 ukrajinských občanů. Čtyři pětiny dospělých, kteří přišli z Ukrajiny do Česka, jsou ženy, zhruba 55 procent ze všech příchozích jsou děti, řekl poslancům ministr vnitra Vít Rakušan. Ten dále uvedl, že Česko zvládne ubytovat přibližně čtvrt milionu osob.

Do pomoci uprchlíkům se Češi zapojili v neuvěřitelné míře: Od začátku konfliktu vybrali a odeslali již přes dvě miliardy korun. Velký počet našich spoluobčanů samostatně organizuje transport potřebného materiálu na Ukrajinu a naopak zpět vozí ty, kteří se z pochopitelných důvodů snaží překročit hranice na západ. Jak již bylo uvedeno, v největší míře se jedná o ženy a děti. „Prakticky hned od začátku války muselo naše město začít řešit požadavky na ubytování uprchlíků v rámci individuálních přejezdů. V tuto chvíli máme obsazeno řádově sto míst v objektech, které Hradec Králové přímě vlastní, nebo provozuje. Některé objekty, které by byly teoreticky k dispozici, bohužel nevyhovují. Běženci mají pochopitelné potřeby, zejména prosí, aby v ubytovacích prostorech byla alespoň minimální možnost uvařit si, nebo i jen ohřát jídlo. Na dlouhodobé stravování po restauracích nemají pochopitelně prostředky“, říká Pavel Marek, náměstek primátora Hradce Králové pro oblast správy majetku města. K financování této pomoci pak dodává: „Město hradí veškeré náklady u ubytoven v jednotkách tisíců korun per objekt tam, kde není v přímém vlastnictví a správě města. V našem rekreačním objektu na Stříbrném rybníku máme v tuto chvíli ubytováno 57 Ukrajinců. Hradec Králové vytvořil rezervní fond kde bude zhruba jeden milion korun. Ten budeme používat pro aktivity, u kterých není ještě jisté, zda je bude hradit kraj, nebo stát.“

Pro některé podnikatelské subjekty je pomoc potřebným v dnešní situaci premiérou, pro jiné už dobrou praxí. „Když jsme potřebovali rychle vyřešit situaci třech holčiček paní Ivanky, naší ukrajinské kolegyně, věděla jsem, že na IPCčko se můžu spolehnout. Už loni byla firma partnerem benefičního Cyklo handy maratonu,

kteří pořádal náš spolek ACTIVE HANDY nová naděje. Tam podporujeme zapojení hendikepovaných po nehodách do aktivního života“, říká manažerka společnosti Invest & Property Consulting Lucie Vernarová. „Děti naší kolegyně, správně objektu jednoho z našich projektů (Axis medical, poznámka redakce) přijely z Ukrajiny prakticky bez ničeho. Bylo třeba je okamžitě ubytovat, zařídit dokumenty, ubytování, školu, spojení se světem. Prostě všechno. Za 18 hodin jsme v rámci zaměstnanců firmy vybrali dostatek peněz na pokrytí všeho potřebného a od vedení jsem dostala ihned pokyn, abychom začali obdobně používat firemní objekt i po vyřešení situace Lily (13), Světly (15) a malé Milany (4). Už teď víme, že na první kritické dny ubytujeme další ukrajinskou rodinu v podobné situaci.“ Lucie Vernarová dále vzkazuje: „Kapacity ubytování vystačí pro 15 lidí, v tuto chvíli je už máme pro nejbližší dny zcela naplněny. Nově příchozím poskytneme zázemí pro vyřešení nejakutnějších potřeb. Zdarma je ubytujeme, seženeme všechno potřebné ke startu fungování v novém prostředí jako jsou úřady a v rámci otevřené sbírky stále sbíráme na tohle všechno průběžně prostředky.“ O vyjádření ke spolupráci firmy a spolku jsme požádali Olivera Kálnáskyho, předsedu správní rady Invest & Property Consulting, a.s.: „Měli jsme kapacitu, tak jsme považovali za samozřejmé vyjít přáním kolegyně vstříci. Vždyť dnes každý pomáhá Ukrajině jak může...“

Onřej Smutný

PORADNA METROPOLU...

Jak mluvit s dětmi o válce

Na internetu jsem teď četla několik článků o tom, jak s dětmi mluvit o probíhající válce. Co si o tom myslíte? Eva K.

Nevím, jestli jsme četli texty stejné, ale zaregistroval jsem tento fenomén také. Musím říci, že jsem v některých případech na rozpacích. Na jednu stranu nechat dětské dotazy bez odezvy, případně zbavit se jich nějakým klišé, jistě není optimální. Na straně druhé cítím za tím takové to nekonečné hnutí „odborníci sobě“. Stvoříme, případně řádně přifoukneme problém, on už z toho nějaký grant a pár teplých úvazků jistě vypadne. „Kdy už umřeš, maminko?“, ptala se nedávno opakovaně dcera školkového věku bez větších emocí ženy. „Jé, ten pán je zmrzlý?“ vzneslo stejné dítě dotaz nad fotografií padlého ruského vojáka v časopise na stole. „Chudák pán“, odvětilo klidně dítě na vysvětlení, že byl zabit protivníkem ve válce. Děti úměrně svému věku samozřejmě(!) žijí to, co žijí jejich nejbližší. Téměř bezezbytku zrcadlí emoce a rozpoložení svého okolí. Je-li toto stabilní a láskyplné, nemají se děti v zásadě čeho bát. Platí samozřejmě i opak.

Dostal jsem se před lety do nepříjemné situace. Dotaz podobný tomu vašemu vznesla se zřetelným podtónem apelu na změnu jedna maminka na rodičovské schůzce ve škole mých starších dětí. Už nevím, o jaký konflikt šlo tenkrát, bezpochyby opět o něco světodějně. Děti to byly každopádně prvostupňové. Paní se vlastně dožadovala, abychom všichni zaujali nějaký jednotný postoj, který by pro ni a její dítě byl bezpečný. Když jsem poněkud zpochybnul naléhavost takových kroků, obořila se na mě s dotazem, jestli já tak snad nečiním a sama si odpověděla, že bych měl. Zdůvodnění bylo prosté. Její chlapec vše velmi intenzivně sleduje a je z toho špatný. Popsala dokonce v jisté naivité veškeré mediální kanály, kterými k jejímu nebohému cirka osmiletému dítěti všechna hrůza a bolest světa v tu dobu denně proudila. Zhrozil jsem se a v duchu si odpověděl na nabízející se otázku, čím to, že právě její dítě

je trvale subjektem péče dobře poloviny personálu školy. Chlapec měl svého asistenta, své pravidelné ataky zuřivosti a vůbec zaměstnával kde koho, a to obrazně i doslova. Neznal jsem a neznám jeho anamnézu či tehdejší diagnostické závěry. Hlavou mi ovšem tenkrát šlo, že mít v tomto věku, jak se lidově říká „na hrbu“ krom rozhodování o vlastním chování (ano, maminka byla zastávkou volné výchovy, řekněme zjednodušeně) i veškeré problémy lidstva, asi bych byl neurotický a agresivní úplně stejně jako dotyčný malý kluk. Trochu mě do dnes mrzí, že jsem tenkrát neměl větší odvahu a mamince to neřekl otevřeněji. Méně je prostě někdy více. Takže ano, mluvit s dětmi je dobře o všem, co je zajímavé. Zároveň je ale potřeba je nezahlcovat a také je chránit od stresorů pro ně nadbytečných. Připomíná mi to krom jiného i současnou agendu sexuálního vzdělávání čím dál menších dětí. Ty děti by se ve své přirozené zvědavosti spokojily s jednou, dvěma větami odpovědi, my ale rovnou uděláme program na hodinu a pro jistotu i pro ty, kteří by tu potřebu ještě několik let neměly. To pak mohou začít některé děti náhle řešit problém, který by bez jinak jistě dobře minulé intervence neznaly a kterým jim tak maximálně, opět laicky řečeno, zkrátíme dětství. To samé se týká i mluvení o válce. Kdybyste místo mých vzpomínek a nebo zas odborného žonglování s cizími slovy potřebovala přece jen jednodušší, praktický návod, doporučuji shlédnutí dnes už staršího italského filmu Život je krásný. Kdyby nic jiného, je tam mistrovským způsobem, byť s jistou uměleckou nadsázkou, krásně vykresleno to, že kulisy života mohou být často děsivé, ale když máte milující rodiče, nemusíte o tom ani vědět. Obraz ukrajinských dětí skotačících mezi kufry a taškami na nádraží v daleké cizí zemi, který mi právě včera popsal kolega, je toho také důkazem.

Mgr. Petr Voženílek

Rodinný, dětský a párový poradce, který mnoho let vedl celkem tři pobytová i ambulantní pracoviště Středisek výchovné péče ve východních Čechách, má soukromou praxi, je absolventem Humanitních studií na Teologické fakultě Jihočeské univerzity a rozšiřujícího studia Speciální pedagogiky na Univerzitě Hradec Králové. V současné době pracuje (kromě jiného) i jako strojevedoucí.

O zvířatech a lidech (Třetí dopis ze Země zubatých žab)

Vztah ke zvířatům je tady u nás jiný. A tím by to mohlo celé skončit. Legendární hon na březí laň se sice, pokud vím, nikde ani ve vzdálenějším okolí už léta nepořádal, ale kdoví. Jinakost spočívá zejména v šíři přístupů. Starší dámy s pověstnou Fifinkou lze samozřejmě potkat i zde. Brodění Fifinky ve sněhu je pochopitelně náročnější než ve městě, zvíře prostě plave, ale zase jí tlapy nežere sůl. Popel z bílinského ořechu se jeví značně šetrnějším.

Část chovu zvířátek pro potěšení jde pak ještě na vrub přistěhovalcům z měst, kteří se dosud nedokázali zbavit svých starých návyků a nepochopili, že těsně sepětí s přírodou nepředstavuje ani tak dojmání se nad východem Slunce, ale spíš vstávání před jeho východem a poklizení ve stáji či chlévě. Celkově je zde s výjimkou

právě oněch postarších dam nahlíženo na chov domácích mazlíčků jako na podivinství, změkčilost (stejně jako na chřipku) a možná až projev degenerace. Vidět ve městě mladou ženu bez dětí zato se stádečkem psů se tam stalo dávno běžným. Zde je taková považována za neplodnou, a to v tom lepším případě.

Nelze říci, že by lidé tady v kopcích neměli ke zvířatům dobrý vztah. Možná by bylo přesnější uvést, že jej mají prostě uživatelský. Zvíře jako tvor stojí už od časů biblických jednoduše níže než člověk a má mu sloužit, ne naopak. Tím je vše dáno. Navíc, co byste chtěli v kraji, jehož obyvatelé vozí hrdě na svých vozech samolepku dávno zaniklého okresu s dovětkem Drsný kraj, drsní lidé. Tu samolepku zde distribuují v Infocentrech místní samosprávy spolu s pohlednicemi, mapami a popísem místních krás. Část děsivých příběhů z domácích zabijaček, utrácení kořat a hororové likvidace nepohodlných hloďavců, nad kterými se běžný člověk za-

razí a dobří lidičkové a biomatky z měst na místě podlehnou infarktu, má sice téměř jistě svou reálnou předlohu, ale zas tak horké to není. Domácí zabijačky, nepočítaje v to ty manželské, spolehlivěji než strach z odevmutí života zvířeti likviduje pohodlnost a maloobchodní řetězce. Stejný soused, který vás po očku pozoruje, jak budete reagovat, zatímco vypráví, kterak odpravil pět kořat ze šesti vržených, je záhy viděn, jak něžně pečuje přece jen o větší počet kočiček než by odpovídalo jeho líčení. Udržovat odvěky řád věcí a hierarchii tvorstva je zde otázkou bontonu, stejně jako ve městě se sluší dodržet

při parkování odstup. Stejně to každý nedělá. Kolega v práci reagoval na na můj popis zdravotních obtíží naší kočky místně obligátně: „Vem ju po ušach“ (jde o vysoce humánní způsob usmrcení zvířete rychlým přeražením krční páteře). Jenže tentýž byl několik týdnů poté přistižen, jak s výrazem desetileté a značně exaltované slečny se šišlavě rozpívá nad košíkem plným štěňat, která vezl svým dětem. O pravidelně přeplněné čekárně místního veterináře ani nemluví. Takový je totiž zdejší kraj. Lidé jsou drsní, ale jen na omak, uvnitř se většínou skrývá dobrota, jakou jinde abyste pohledali.

Petr Voženílek

INVEST EXPO II

ASSF

22

INVEST EXPO

7. DUBNA
19:00 - 02:00
LUCERNA MUSIC BAR

WWW.ASSF.CZ | WWW.INVESTEXPO.EU

Petra Pecková: Lidé jsou skvělí!

Celá naše země prožívá turbulentní dny. Jejich dramatickosti umocňuje zajišťování rychlé humanitární pomoci pro ukrajinské uprchlíky. Prostřednictvím mailové komunikace jsme se zeptali, jak prožívá tuto dobu Petra Pecková, hejtmanka Středočeského kraje...

Jaký je váš pracovní den?

Jedním slovem? Nekončí. Se všemi složkami krizového řízení od rána do večera zajišťujeme pomoc uprchlíkům z Ukrajiny, přístřeší, zaopatření, připravujeme pro ně informace, jednáme s poskytovateli ubytování, s obcemi, se státem. Poslední pokyny nebo informace rozesílám po půlnoci a první přicházejí v pět ráno. A když jsme koordinovali převoz Volyňských Čechů z Ukrajiny k nám do bezpečí, tak i mezitím. A k tomu se svět nezastavil. Dál je třeba vyřizovat běžnou agendu kraje. A tou je ještě pořád i covid a řada dalších témat, která se dotýkají našich občanů. Do toho samozřejmě stále pokračujeme s tím, co jsme si jako koalice předsevzali. Že změníme kraj k lepšímu. Ale můj pracovní den není podstatný, důležité je, že se dostává pomoci těm, kteří ji potřebují. V tomhle chci složit obrovskou poklonu celému národu. Ta vlna solidarity je tak ohromující, že cokoli, co mohu udělat ze své pozice, abych tomu napomohla, je pro mě smysluplné.

Středočeský kraj je nejlidnatějším v ČR a společně s Prahou nese hlavní zátěž v humanitární pomoci. Alespoň pro rámcovou představu čtenářů: Co všechno je třeba zajistit?

Kolik máte vyhrazených stránek na mou odpověď? Zkusím to v rychlosti. Jako kraj jsme od počátku hledali ubytovací kapacity a domlouvali se se starosty obcí, kde všude by mohli lidé prchající před válkou složit hlavu. Spolu s tím jsme spustili linky, které shromažďují informace i o tom, kdo je ochoten nabídnout ubytování ať už hromadného typu, nebo u sebe doma. Hned jsme také začali připravovat dopravní most z hranic společně s našimi dopravci. Do toho bylo třeba zajistit systematickou pomoc přes Krajská asistenční centra pomoci Ukrajincům. Jedno máme s Prahou a pak ještě tři zvlášť v Kutné Hoře, Příbrami a Mladé Boleslavi. A každé z nich je třeba zajistit po všech stránkách. Lidských kapacit, aby uprchlíci našli pomoc 24 hodin denně, po stránce prostor, kde budou čekat oni, nebo jejich děti, po stránce zásobování, protože je potřeba pro ně zajistit jídlo a pití. Po stránce zdravotnické, aby dostali ošetření... je toho strašně moc. A všichni, kdo se na tom podílejí, jsou neuvěřitelně obětaví. Spustili jsme ve spolupráci s iniciativou Vlna pomoci web pro dobrovolníky, kteří nám chtějí v těchto centrech pomoci. Přes naše krizové řízení teď obstaráváme lehátka,

spacáky a karimatky, zároveň koordinujeme sbírku v kraji, protože na trhu jich není dost. To proto, aby bylo možné připravit nouzové ubytování pro přežití. Průběžně informujeme obce a občany. A taky jsme podpořili koncert na pomoc Ukrajincům, který byl v Lucerně a vynesl téměř 1,4 milionu korun. V neposlední řadě jsme v kontaktu s naším partnerským krajem – Kyjevskou oblastí. Tam se snažíme zajistit humanitární pomoc. Určitě jsem na řadu věcí zapomněla, protože ten vývoj je tak překotný...

Jaká je v této oblasti spolupráce s ostatními hejtmany a vládou?

Vidíte, jednání s dalšími kraji a vládou je skoro na denním pořádku. To patří do toho výčtu v předešlé otázce taky. Na všech stranách cítím obrovskou vůli situaci zvládnout. Společně, bez ohledu na politickou příslušnost. A to je rozhodně skvělá zpráva. Samozřejmě, že občas přijde nějaké zaškobrtnutí, kdy hejtmani mají trochu jiné představy než vláda. Nebo jiné zkušenosti z praxe. Ale komunikace je nastavena dobře, takže případné nesro-

vnalosti se řeší průběžně. Což v takto náročné situaci je podle mého dobrá vizitka fungování státu a samospráv.

S jakou solidaritou a pomocí se setkáváte u našich občanů a firem?

Obrovskou a nevidanou. Je to něco, co ve mně vzbuzuje obrovský pocit hrlosti na český národ. Firmy nabízejí místa i s ubytováním, pomoc materiální, potravinovou. Zdarma nebo za zlomkové ceny. Lidé se neváhají kvůli uprchlíkům uskmornit a vzít je k sobě. Pomáhají jim shánět práci, pomáhají jim s aklimatizací. Těch sbírek humanitární pomoci, které proběhly po celém Středočeském kraji (a celé zemi), je obrovské množství. Ty neuvěřitelné sumy, které se obratem podařilo shromáždit na účtech neziskových organizací. Mám mail zavaleňný různými nabídkami pomoci a jsem z toho neskutečně dojatá. Přichází i profesní pomoc, například pan Rostislav Haufer nabídl své call centrum Chytré péče, na kterém teď spolu s hasiči odbavujeme všechny informační linky. A takových podobných vstřícných nabídek máme celou řadu. Vidím samozřejmě na sociálních sítích různé nevráživé komentáře. Ale vím, že většina společnosti je ta, která pomáhá. Jen se věnuje té pomoci, a ne sociálním sítím.

Celý rozhovor si můžete přečíst na www.tydeniky.cz

Zazdilova zed: Pekingská hokejová blamáž

Nejhůř zatím skončili čeští hokejisté na olympijských hrách sedmi, stalo se tak v americkém Salt Lake City roku 2002 a kanadském Vancouveru o osm let později. V obou případech se nám přinejmenším podařilo umístit se před švýcarským výběrem. Tentokrát už nikoliv. Na olympijské medaile naše reprezentace po rozdělení státu dosáhla dvakrát, a to v podobě legendárního zlata z roku 1998 v japonském Naganu a osm let na to v italském Turíně, kdy jsme vybojovali bronz.

Olympijské klání je ovšem svým způsobem výjimečné, neboť se koná jen každé čtyři roky. O průběžném stavu reprezentací jednotlivých zemí, jejich slabínách či případných silných stránkách, vypovídají daleko lépe nejrůznější turnaje a především každoroční mistrovství světa. Na tom jsme naposledy získali medaile před deseti lety v Helsinkách v podobě bronzu, kdy nás v semifinále porazilo Slovensko. Pak už byla česká reprezentace nejlépe čtvrtá, většinou však zaujímala nižší místa. Nicméně ještě ostudnějším než samotné umístění na olympiádě v Pekingu byla předvedená hra.

Základní skupina

Vyhlídky české reprezentace na postup do čtvrtfinále, nebo dokonce ještě dál, nebyly teoreticky zas tak marné. V jistém smyslu nám nahrávala neúčasť hvězd z NHL, což oslabovalo především největší favority. Navíc ve skupině nešlo „o život“. Třebaže přímý postup do čtvrtfinále měl stejně jako na předchozí zimní olympiádě zajištěn pouze vítěz skupiny a nejlepší tým z druhého místa, tak všech zbylých osm mužstev se mělo střetnout o čtvrtfinálovou účast v play-off. A ačkoliv taková předkola bývají ošidná a nezaručují, že nenarazíte na některý ze silnějších týmů, přeci jen dávají určitou naději na postup, zejména pokud se umístíte ve skupině co nejvýše.

Jenomže už první zápas s Dánskem naznačil, že to nebudeme mít lehké. Přestože jsme vyslali na bránu Dánů více než dvakrát tolik střel a měli třikrát tolik přesílovek, nedokázali jsme je porazit a střetnutí skončilo prohrou České republiky 1:2. Navíc se ukázalo, že našim hráčům schází nasazení a ani bruslařsky příliš nestiháme. V týmu jen málo hráčů sneslo přísnější měřítko a bylo schopno předvést něco „navíc“. To, že se Dánsko začíná přibližovat úrovni české reprezentace, nebo snad spíše naopak, naznačilo ostatně už o rok dříve Mistrovství světa v Rize, kdy jsme jej horko těžko porazili až po samostatných nájezdech, přičemž zápas skončil stejným skóre v náš prospěch.

Vystoupení české hokejové reprezentace na posledních zimních olympijských hrách, které se konaly v čínském Pekingu, nelze označit za nic jiného než za blamáž, jelikož slovo zklamání by bylo příliš mírné a nepřesné. Konečné deváté místo je nejhorším výsledkem na velkém turnaji v celé historii českého i československého hokeje. Stalo se vůbec poprvé, aby česká reprezentace nepostoupila alespoň do čtvrtfinále.

V následujícím zápase se Švýcarskem český tým o poznání ožil a byl hned od prvního střídání daleko aktivnější než soupeř. To se nakonec projevilo i tím, že jsme Švýcary celkem výrazně přestříleli. Bohužel nic z toho se výrazněji nepodepsalo na počtu vstřelených branek. Časem se vytratily i šance a ze střetnutí se stalo spíše vyčkávaná na chybu protivníka nebo ojedinelou šanci. Příznačným bylo, že jsme na rozdíl od Švýcarů znovu neproměnili žádnou z přesílovek. Vše se schylovalo k samostatným nájezdům, ve kterých nás podržel brankář Šimon Hrubec, který ani jednou neinkasoval. Do střetnutí s Ruskem jsme vstupovali s teoretickou možností zabojevat ještě o přímý postup do čtvrtfinále z druhého místa. A opět nebylo možné upřít českým reprezentantům snahu. Ačkoliv Rusové vyslali celkem zhruba o deset více střel na naši branku, nám se tentokrát dařilo ukázkově využívat jejich oslabení, ve kterém jsme dokonce čtyřikrát skórovali. Trestuhodné zakolísání přišlo ve třetí třetině, kdy jsme vedli 4:2, ale soupeř dokázal nejen srovnat a dokonce průběžný výsledek otočit. Naštěstí ruský brankář Ivan Fedotov neměl svůj den a našim se překvapivou střelou od mantinelu podařilo vyrovnat. Půl minuty před koncem nastavení jsme pak Rusy zase v naší přesíloвке potrestali a vyhráli 6:5. Zdálo se, že se český tým i přes jistá slabá místa v jeho hře přeci jen zvedá a nadcházející play-off nám dává nemalé naděje na postup. Navíc, když jsme se v něm měli opět střetnout se Švýcarskem, které jsme předtím porazili, byt' poněkud upachtěně. To ještě nikdo netušil, že se blíží výbuch.

Klíčové play-off

Do rozhodujícího zápasu jsme nevstoupili špatně a po deseti minutách se nám podařilo gólově prosadit. Jenže záhy došlo k vyloučení Jana Kováře, což se stalo povelom k švýcarskému obratu. Soupeř nejenže využil přesílovkou, ale o třináct vteřin později přidal další branku. Ve druhé třetině jsme zase v oslabení obdrželi třetí gól, a tak šli Švýcaři do závěrečné třetiny už s dvoubankovým náskokem. Česká snaha něco s vývojem zápasu udělat vedla jen k tomu, že se soupeř dostával do stále více šancí, z čehož také vylévil další gól. Smělé, ale zároveň i poněkud zoufalé odvolání brankáře Hrubce a následný náš gól v přesílově hře už ke zvratu nestačily. Zápas Česká Republika – Švýcarsko skončil neslavně 2:4. Nic na tom nezměnila ani takřka dvojnásobná převaha českého týmu, pokud šlo o střely na branku.

Ve slavných dobách československého výběru bylo Švýcarsko považováno za slabšího soupeře, se kterým lze občas výjimečně prohrát, ale jinak je skoro povinností jej porážet. Časy se však mění. Na již zmíněném posledním mistrovství světa utrhla česká reprezentace se Švýcary v základní skupině porážku 2:5. Rovněž naše vzájemná bilance na olympijských hrách není rozhodně tak jednoznačná. Dokázali jsme s nimi toriž prohrát i v Turíně i v Soči.

Kdo za to může?

Íhned po zápase se Švýcarskem se začali hledat viníci neúspěchu. Blesky se snášely především na hlavu kouče Filipa Pešana, kterého také výkonný výbor hokejového svazu koncem února odvolal z funkce trenéra reprezentace. Jenomže spatřovat hlavní vinu jenom v trenérově by bylo velmi krátkozraké. Je pravdou, že v některých chvílích nepůsobil zrovna nejistěji, ale je otázkou, zda mu lze například vytýkat některé nominace. V současném systému svaz jmenuje manažera, a ten vybírá nejen trenéra, ale i hráče, se kterými bude pracovat. Takový systém může fungovat, pokud mezi manažerem a hlavním trenérem vládne určitá symbióza, v opačném případě se stává spíše zdrojem zmatků. Když Pešan prohlásoval, že k žádnému kompetenčnímu sporu nedocházelo a hráče vybíral on i Petr Nedvěd, není důvod mu nevěřit. Navíc je zřejmé, že i kdyby byli nominováni dva, tři jiní hráči, obraz hry by se patrně nijak výrazněji nezměnil. A také by asi bylo jedno, jestli chytá Hrubec nebo Frolik. Pokud byl hlavním viníkem Pešan, měly by rovněž padat i některé hlavy na svazu, který je za chod reprezentace odpovědný. Toho se ovšem asi nedočkáme. Obecně je dobře, že Pešan dostal šanci ukázat, jestli na reprezentaci má a něco s ní případně dokázat, že se to zrovna dvakrát nepovedlo, je věc jiná. Ale v českém rybníčku není zase tak snadné nějakého vhodného reprezentačního trenéra ulovit. To samé se týká hráčů.

Podíváme-li se na výsledky české reprezentace do dvaceti let, není důvod k optimismu, že by snad vyrůstala nová generace hráčů, která vrátí našim dresům zašlou slávu. Naši junioři totiž naposledy získali medaili na mistrovství světa v roce 2005 a od té doby jsou jejich vystoupení více než rozpačitá. Stačí si vzpomenout na ne tak dávno mistrovství světa juniorů, které se konalo v roce 2020 u nás a na kterém hokejová „lvičata“ skončila až sedmá. Objektivně sice platí, že Česká republika je malá země, a proto nebudeme mít nikdy takovou základnu jako Rusko, Německo nebo Francie, ale o to víc by pro nás měla být práce s mládeží prioritou. Taková vystoupení jako v Pekingu ovšem hokeji moc dobrou reklamou mezi případnými zájemci nedělají. Zdá se, že se budeme muset smířit s krutou realitou, že už delší dobu nepatříme mezi hokejovou elitu. Můžeme do jejich řad tu a tam nakouknout, ale našimi přímými soupeři se, bohužel, stávají týmy, jako jsou Německo, Slovensko nebo Švýcarsko. Těžko můžeme předpokládat, že by nás pekingská blamáž „nakopala“ stejně jako selhání na Světovém poháru v roce 1996, kdy jsme skončili poslední v základní skupině a o dva roky později triumfovali v Naganu. I když, záranky se občas dějí... **Zdenek Zazdil**

Ženy v očekávání

Toto souloví vnímáme obvykle v souvislosti s radostným očekáváním potomka. Nicméně ne vždy tomu tak musí být. Průzkum investiční platformy eToro a společnosti Appinio mluví o očekávání žen, drobných investorek ve vztahu ke svým penězům.

Dobré dvě třetiny respondentek výzkumu investuje až sedminu svého měsíčního příjmu. U nás doma celých 55 procent Češek investuje do akcií, 44 procent do dluhopisů a překvapivě 27 procent ještě i do kryptoměn. Výzkum se uskutečnil v polovině února 2022 mezi celkem 9500 drobnými investorkami ze 14 zemí.

Zajímavé jsou i důvody, které ženy uvádějí. Přibližně čtvrtina Češek uvedla jako hlavní důvod svého investování 'dlouhodobé zabezpečení'. Další, ne nevýznamných 16 procent žen se tímto způsobem snaží zabezpečit na penzi. Část žen investuje, protože si přeje získat finanční nezávislost. Těch je 15 procent.

Překvapivě neuvěřitelných osm Češek z deseti považuje investování za běžnou součást hospodaření s rodinným rozpočtem. Myšleno je jistě z tzv. investorek, i tak je to ovšem vysoký poměr. Větší část žen navíc své peníze spravuje sama. Jen šesti procentům z nich investiční účet založil a spravuje někdo jiný z rodiny. Ženy evidentně vědí, co chtějí a umějí toho navíc samy dosáhnout.

Větší část dotazovaných žen, celkem 58 procent, tvrdí, že pandemie neměla vliv na jejich investiční chování, zatímco 42 procent tvrdí pravý opak. Z toho 45 procent přišlo na to, že potřebují více šetřit. Další 35 procent respon-

dentek pocítlo větší tlak na to, aby udělaly něco se svou finanční situací, a u 30 procent došlo ke snížení příjmu.

Nikoli nezajímavé je také časové rozložení zahájení investičních snah. To ukazuje, že více než

čtvrtina investorek začala investovat před třemi až pěti lety, 13 procent před více než deseti lety a téměř polovina investorek začala investovat v uplynulých třech letech.

Investorky ve světě jsou momentálně toho názoru, že nejlepší investiční příležitosti v příštích třech měsících přinesou zelené energie a obnovitelné zdroje, následované akciami MAMAA (Meta, Apple, Microsoft, Amazon a Alphabet). Naproti tomu naše, české investorky by daly přednost nemovitostem (44 procent), zelené energii a obnovitelným zdrojům (29 procent), a na třetím místě energetice (23 procent).

K tomu dodává Investiční ředitel společnosti Invest & Property Consulting, a. s. Jan Bártl: „Je vidět, že se Češky i Češi přestávají bát investic, jak tomu bývalo v minulosti a uvědomují si, že jejich peníze pro ně nemusí být jen zdrojem požitků. Kromě nástroje pro směnu za hmotné věci jim také můžou vydělávat další peníze. Z pohledu IPC se v tomto období stávají dobrými investicemi (kromě klasických stálic jako jsou nemovitosti a drahé kovy) hlavně technologické firmy se zaměřením na virtuální nebo rozšířenou realitu a dále zdravotnictví. Je ale vždy důležité nevsázet jen na jednu kartu a své investiční portfolio maximálně diverzifikovat.“

Je typické, že ženy, investorky se pro orientaci, jak a kde investovat, ve velké míře spoléhají na osobní doporučení. Prakticky každá druhá investorka se obrací s žádostí o informace na své přátele, rodinu nebo kolegy. *byznysvesku.cz*

Karin Léblková, 40 let, na volné noze

Jsem moc ráda, že se ženy stávají stále více sebevědomějšími a nebojí se investovat. Myslím si dokonce, že v jistém ohledu k tomu mají lepší předpoklady než muži. Žena má v sobě jakýsi instinkt směřující k zabezpečení „hnízdečka“, domova, a proto nerozhazuje tak bezhlavě jako muž. U nás v rodině máme takový smutný případ alkoholika, který většinu peněz propije. A ubližuje nejen sobě, ale i svému okolí. Já bych něco takového neudělala, naopak, snažím se právě investovat do svého obchůdku. Je pravda, že se z velké části jedná o manželovy peníze, ale některé jsou i moje. Také nakupuji různé šperky, což je prý dobrá investice.

Milan Šáda, 46 let, posunovač u dráhy

Ty vole, kde na to ty ženský berou prachy? Jako investuju sedminu platu? To by mě zajímalo, jaký ty platy máš. No, asi ne moc mály. Hajzlábba bude těžko investovat do nějakých nemovitostí. Nanejvýš tak do starý kadibucký. Možná to ale není zas tak špatnej nápad. Řeknu starý, aby se přestala cpát čokoládou a nakoupila nějaký akcie Český teplárenský, nebo jak se to jmenuje. Jo, a ještě bych chtěl vyjasnit jednu věc. Chlast je taky svým způsobem investice. Když si dám pár piv, tak sem ve větší duševní pohodě a můžu líp snášet tu tíhu života. Je to vlastně takovej antistresant. A stres, jak všichni víme, je příčinou různých nemocí. Čili, chlastáním investuju do svého zdraví, i když některý felčari tvrdí opak.

Karla Bernášková, 38 let, učitelka

Rostoucí počet investujících žen bezesporu svědčí o jejich emancipaci. Je to dáno i okolnostmi, protože na muže už není takové spolehnouti jako dříve. Mohla bych o tom vyprávět... Když srovnám svého tatínka a současného partnera, tak vidím obrovskou propast v obětavosti a zodpovědnosti. Dnešní muži mi častokrát připadají jako nedospělí. Ale nechtěla bych všem ubližovat. Jsou určitě i taci, kteří se chovají seriózně. Znáím i ženy, které dokážou utratit například za kabelku hříšné peníze. Já zatím investuji do své nemovitosti, ale až bude hotová, tak bych moc ráda zkusila i něco jiného. Nevím, jestli bych zvládla nějaké akcie, možná bych si nechala poradit nebo spíš využila služeb nějaké investiční společnosti.

Nižší daně! Zázrak a nebo jen přelud

Michal Babinec, 46 let, byznysmen

Těžko říct, kdy a jestli se má člověk radovat, ono totiž hodně záleží na způsobu výpočtu tzv. Dne daňové svobody (DDS). Například před čtyřmi roky se DDS zveřejněný Liberálním institutem a Deloitte lišil zhruba o celý měsíc. Někdo se tedy radoval už v květnu a druhý až v červnu. Já jsem se vlastně neradoval vůbec, protože mi to připadá jenom jako piárový nesmysl. Už samotné různé výpočty ukazují, že s čísly se dají dělat kouzla. Taký mi není jasné, proč bych se měl radovat z toho, že skoro půl roku pracuju na nějaké byrokratické pijavice a jejich „skvělé“ nápady. Každý DDS, který je později než koncem prvního čtvrtletí, svědčí jen o tom, že stát je nenažraný a potřebuje pořádnou dietu.

Nikola Spurná, 30 let, prodavačka

Jestli to dobře počítám, tak vloni byl ten Den daňové svobody 15. června. Opravdu si nevzpomínám, že bych se 16. června pak cítila nějak svobodnějc. Zdá se mi, že to jsou všechno jenom takový řečičky, kecičky. Ale jestli se nepletu, tak všechny ty slevy, o kterých je řeč a který snižují tu daňovou zátěž, zavedl pan Babiš. Vidíte, a všichni mu pak nadávali, místo aby mu děkovali. Nevděk světem vládne.

Erik Hrachovec, 27 let, vedoucí oddělení datové analýzy

Já nepotřebuju vyhlašovat žádné dny svobody, neboť se cítím vnitřně svobodný. Svoboda navíc nespočívá v penězích, ani daních, ale v tom, že naplníte svoje já. K tomu jsou samozřejmě penízky občas zapotřebí, ovšem jen jako jakýsi pomocníček k zábavě nebo nakupování hezkých věcí. Ale když už je řeč o Dni daňové svobody, tak bych si jen dovolil doplnit, že zmíněný rozdíl ve výpočtu je v tom, že Liberální institut porovnává výdaje státu oproti domácímu produktu, kdežto Deloitte naopak příjmy státu oproti národnímu důchodu. A proto dochází k takovému rozdílu. Ale jak jsem řekl, je mi to v podstatě šumafuk.

Takto a podobně se bude nejspíše ptát ne jeden poplatník, který se v tyto dny dozví, že tzv. Den daňové svobody bude letos už 18. června, tj. překvapivě dříve než loni. Do tohoto data budeme obrazně řečeno odevzdávat veškeré své příjmy státu, po něm zůstávají ve vlastní kapse.

Tuzemský daňový poplatník bude letos na daňové odvody pracovat „pouhých“ 169 dnů. Za tímto pravda ne příliš velkým, ale přece jen mílým zkrácením nepřijemné povinnosti o tři dny stojí daňové změny. Den tzv. daňové svobody tak dle výpočtu poradenské společnosti Deloitte letos připadne už na 18. června. Dnem daňové svobody se přitom označuje pomyslný okamžik, kdy už jakoby odchází všechna mzda na konto občana. Před tímto datem naopak pak čis-

tě pro znázornění poměru připadne celý příjem státu. Podobně jako Češi jsou na tom ohledně daní v letošním roce Portugalci a Norové. Největší díl z příjmu svých občanů si už trochu tradičně ukousne státní správa ve Francii a Švýcarsku Na druhém konci pomyslné škály daňové nenasytlosti stojí rumunský a bulharský stát. Nám nejbližší Slováci a Poláci budou mít letos den daňové svobody 6. června. „V letošním roce se celková daňová zátěž mírně snížila, zejména díky pokra-

čování změn ve zdanění příjmů fyzických osob. Konkrétně jde o další zvýšení slevy na poplatníka a slevy za druhé a další dítě. S růstem minimální mzdy stoupl také limit pro slevu za takzvané školkovně. Pro příjmy za rok 2022 bude možné odečíst až 16.200 Kč. To se ovšem projeví až v příštím roce,“ sdělil hlavní ekonom Deloitte David Marek. Zároveň poznamenal, že je dost nepravděpodobné čekat další daňové úlevy vzhledem k potřebě snížit schodek rozpočtu.

Samotná metodika Deloitte při výpočtu dne daňové svobody rozděluje rok na dvě části. Klíčem je poměr mezi podílem celkových daňových příjmů vládního sektoru a čistého národního důchodu. Podobně jako Deloitte vypočítává Den daňové svobody v ČR také Liberální institut. Ten ovšem používá odlišný postup při výpočtu. Využívá odhad poměru veřejných výdajů na hrubém domácím produktu. Výpočet Liberálního institutu pro letošní rok nebyl však ještě zveřejněn. *byznysvesku.cz*

Korunka ke korunce

a sud je doma

Firma se přitom neomezí jen na svoji značku světově nejproslulejší, ale zdražení se bude týkat všech značek v portfoliu. Podraží tedy nejen Pilsner Urquell, ale i Radegast, Gambrius, Velkopopovický Kozel a Birell a to v sudech i tancích. Alespoň ceny balečných piv se zatím nezmění. Informaci už potvrdil i mluvčí Prazdroje Zdeněk Kovář.

Důvodem je především rapidní nárůst vstupních nákladů. Od ledna přitom zdražily už pivovary Staropramen a Budvar, zatímco společnost Heine-

Odvěké pravidlo všech spořivých o tom, že halíře dělají talíře, dostává v těchto dnech postupného zdražování úplně všeho nový význam. Zdražení o pověstnou korunku avizoval v těchto dnech i známý plzeňský Prazdroj.

ken to zatím dle svých slov neplánuje. Prazdroj se přitom dlouho držel relativně zpátky. Naposledy navýšil síce cenu většiny produktů loni v říjnu v průměru o tři procenta, ovšem až po třech letech zdražil čepovaná piva, jejichž ceny jsou nejviditelnější. Svoji roli při zdražování samozřejmě sehrálo i dvouleté potýkání se oboru s omezeními v provozu hospod a restaurací. V časech před plošnými uzávěrami se v nich vyčepovalo v průměru 40 procent z produkce pivovaru pro domácí trh a zbytek představovaly prodeje v obchodech. Pivovárníkům navíc poslední půlrok zdražují nejen energie, ale i skleněné a plechové obaly, ale také voda i ječmen na výrobu sladu.

„V posledních měsících čelíme dramatickému nárůstu cen vstupů, hlavně energií, které tvoří výraznou část nákladů ve výrobě i distribuci. Výrazně rostou i ceny vstupů souvisejících přímo s pohostinstvím, například výčepní technologie, skla a dalšího vybavení, které pivo-

var hospodám poskytuje. Jakoukoli souvislost s konfliktem na Ukrajině naprosto odmítáme,“ uvedl mluvčí Prazdroje Zdeněk Kovář. Prazdroj podle svého mluvčího věří v důležitost české pivní kultury v hospodách, a dlouhodobě hospody proto podporuje, nejvíce pak v posledních dvou letech. „K úpravě cen piv v sudech a tancích jsme přistoupili proto, abychom mohli v investicích a trendu zvyšování kvality pokračovat. Ceny čepovaných piv upravujeme pouze potřetí za posledních šest let.“ odvolal se zpětně na poměrně konzervativní cenovou politiku firmy.

Kovář také vysvětlil, že Prazdroj každoročně investuje do rozvoje tuzemských hospod a restaurací stovky milionů korun. V posledních dvou letech pandemie pak firma svoji podporu dokonce namísto očekávatelného útlumu naopak zintenzivnila. „V podpoře gastro segmentu budeme pokračovat nadále. Letos se soustředíme zejména na školení personálu, zvýšení kvali-

ty služeb a lepší vybavení hospod včetně snižování nákladů na jejich provoz,“ sdělil mluvčí.

Firma pochopitelně z krize nevyvázla bez šrámů. Prazdroji klesl předloni čistý zisk o pětinu na 3,8 miliardy korun. Tržby se meziročně snížily o nemalou částku více než miliardy korun na téměř 16 miliard Kč. Na prvním místě hospodářského propadu jednoznačně stály vládní restrikce spojené se snahou čelit epidemii. Souhrnně prodal pivovar v roce 2020 v ČR i v cizině 11,2 milionu hektolitrů piva, což bylo meziročně o 4,2 procenta méně. Samotný prodej v ČR klesl meziročně o osm procent na 6,69 milionu hektolitrů, zatímco v cizině naopak vzrostl o jedno procento na 4,52 milionu hektolitrů. Vlastníkem plzeňského Prazdroje je od roku 2017 japonská skupina Asahi Group Holdings. Konkurenční nizozemský Heineken, který vlastní například pivovary Starobrno, Krušovice nebo Zlatopramen, v současné době o zdražování neuvažuje. „Budeme ceny vstupů nadále sledovat a případně je zohledníme v naší strategii,“ řekla mluvčí společnosti Dita Vašíčková.

biznysvesku.cz

Michal Babinec, 46 let, byznysmen

Koruna není v té bidě všeobecného zdražování k celkové ceně mnoho. To by se dalo docela dobře vydržet. Jestli za pár týdnů či měsíců nepřibudou koruny další, budeme si moci gratulovat a ještě to zapít dobrým pivem, což minimálně plzeňské a Radegast rozhodně jsou.

Josef Kalina, 67 let, strojní inženýr

Což o to, pivovary dopadly ještě vcelku dobře, horší je to s hostinskými. Co je podle mě trochu sporné, je to zvyšování kvality. To, jak to současné pivovary pojmají, v sobě zahrnuje, řekněme, jeden rozměr kvality. Jistě, čisté trubky a dobře načepované pivo je základ. Na druhou stranu pozorují jakýsi druhotný jev, který bych nazval sterilizace hospod celkově. Nemám tím teď na mysli úsměvně a všeobecně opomíjené lahvičky s dezinfekcí u vchodu, ale spíš stav, kdy určitá patina podniků spoluvytváří jeho atmosféru. A právě ta se stává obtížnou. Některým hospodám novota jistě prospěla, ale občas mám pocit, že jsem se dostal do nemocnice. Všude, nerez, chrom, sklo. Je to někdy poněkud studené. Reprinty starých fotografií na zdech to ne vždy spraví. Ale jsem nenapravitelný staromilec, uznávám.

Milan Šáda, 46 let, posunovač u dráhy

Plzeň už léta nepiju tak nějak ze zásady. Není to špatný pivo, to fakt ne, ale za ty peníze, to se zbláznili. Jedna věc je dát si někde v kavárně jednu třetinku s babou a druhá vykloupat za večer metr piv. Nejsem Rothschild, tak si ani radši nezvykám. Na druhou stranu ten Radegast už dneska taky pod něj spadá a to je fakt dobrý, hořké pivo a ceny jsou většinou normální. Takže piju Radka a nebo to naše místní tady. Koruna se dá přežít, hlavně aby nebylo hůř.

Jindřich Kadavý, 51 let, hudební pedagog a začínající politik

Zvyšování kvality je výborná cesta, přibližuje nás to celkově na Západ. To, že je logickým vedlejším efektem i zdražování a případné snížení spotřeby, do tohoto konceptu zcela zapadá. Vnímám velký rozdíl mezi doslova vyléváním se litry piva, kde po takovém třetí, čtvrtém už dotyční nemohou poznat, co vůbec pijí a nebo kultivovaným popíjením ne nepodobným konzumací vína. Vyšší ceny nás mají šanci zbavit oné odpudivé, primitivní části pivařské anti-kultury, z jejichž patoky zápachajících sedánek nad ulemtanými stoly ve čtvrté cenové se pak rekrutuje voličská základna Miloše Zemana a podporovatelé Vladimíra Putina.

POZNEJTE NAŠE KOMENTÁTORY

Alexandr Gonda
49 let,
finanční makléř

Erik Hrachovec
27 let,
vedoucí oddělení
datové analýzy

Jindřich Kadavý
51 let,
hudební pedagog
a začínající politik

Josef Kalina
67 let,
strojní inženýr

Karin Léblková
40 let,
na volné noze

Karla Bernášková
38 let,
učitelka

Michal Babinec
46 let,
byznysmen

Milan Šáda
46 let,
posunovač u dráhy

Nikola Spurná
30 let,
prodavačka

Ing. Jiří Moršadt:

Pevní v kořenech, silní v korunách

Akciová společnost Invest & Property Consulting (IPC) působí na trhu od roku 2008 a dynamicky se rozvíjí. K novým projektům patří i oblast médií, o níž jsme hovořili s Ing. Jiřím Moršadtem, ředitelem komunikace IPC a ředitelem multimediální skupiny Metropol Group, a.s.

■ Než se budeme věnovat mediálnímu světu, v jakých oblastech investiční skupina IPC působí?

Záběr je skutečně široký, v portfoliu máme development, zdravotnictví, těžbu a zpracování kamene, energetiku, pohledávky a nově jsme přidali multimédia. Právě teď jsme na legendární adrese Jindřišská 16 v Praze, kde v počátcích sídlila Česká televize, dokončili moderní digitální televizní studio.

■ Kdo ho vede a na jakou má obsahovou šíři?

Režisérem je Milan Balek. Momentálně jsme zahájili zkušební provoz online streamové televize, k ní přidáme ještě rádio a naším záměrem je nabídnout divákům a posluchačům široké spektrum pořadů, týkajících se především komodit, v nichž společnost působí.

■ A co se týče tištěných médií?

Tady jsme navázali na patnáctiletou historii vydavatelského domu Metro-

pol. Jeho produkty chceme postupně rozšířit do celé České republiky a zkrátit periodicitu vydávání. Nově patří do skupiny tištěných médií také lifestyle časopis Mercury's Way, který bude vycházet v několika jazykových verzích. Jsem tomu rád, v dnešním světě mohou soukromá média obstát jen se silným partnerem, jakým akci-ová společnost Invest & Property Consulting je.

Text a foto: Redakce Metropolu

Podzemní voda: poklad, který není vidět

Zlato, stříbro, ropa...

Nezapomínáme ale na poklad, který máme nad zemí i pod ní... zatím? Poklad, který máme v našich domovech, aniž bychom si často uvědomovali, o jaký poklad jde — **voda!**

Podzemní voda je voda, která se nachází pod zemským povrchem, zejména v pórech mezi částicemi půdy a v místech, kde je narušena kontinuita hornin. Podzemní vodou je i voda ve studních, ve vrtech či voda vyvěrající z pramenů.

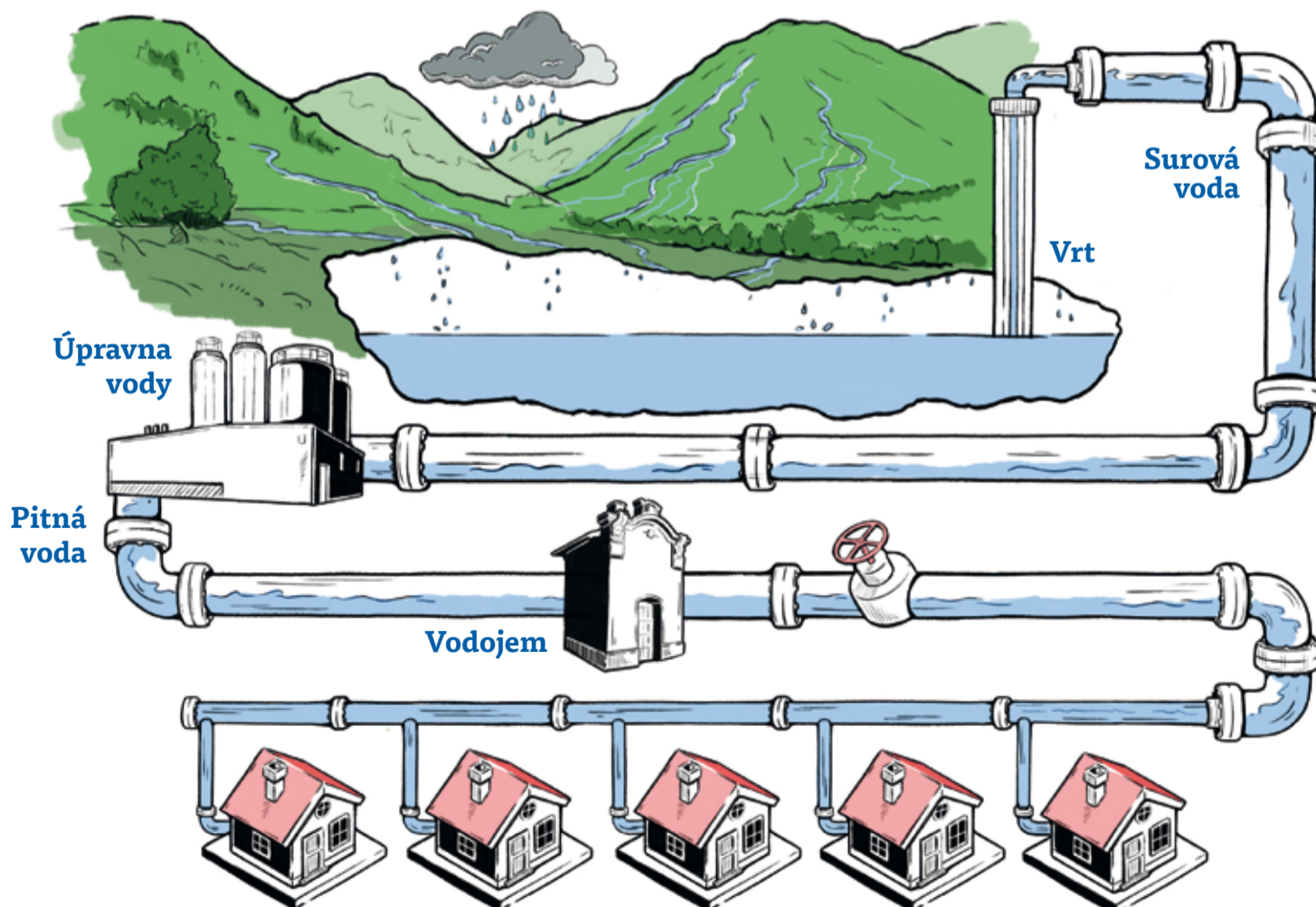
Zásoby vody v severních Čechách

Na severu Čech je vody dostatek a zásobování pitnou vodou není problém. I v období přetrvávajícího sucha má tento region několikaleté zásoby vody a není třeba se obávat žádných výpadků. Zdroje podzemní vody jsou v celém regionu a skupina Severočeská voda opatruje také „pokladnice“ — **1000 vodojemů**, do kterých se vejde **640 milionů litrů pitné vody**; a cesty, kterými voda teče — přes **9000 km potrubí**,

kterým ročně putuje **50 miliard litrů pitné vody**. Výhodou skupiny Severočeská voda je propojení jejích vodárenských systémů umožňující využívat zastupitelnosti hlavních zdrojů — oblast, kde je menší kapacita zdrojů, tak může být přepojena na zdroj, který je vzdálený třeba i desítky kilometrů.

Podzemní voda je podklad ukrytý pod našima nohama. Sama je neviditelná, ale pokud jí je nedostatek, vnímáme to všichni. Přesto, na rozdíl od vody v jezerech, potocích a řekách, kterou jsme schopni vidět na vlastní oči, se podzemní vodě příliš pozornosti nedostává. A měli bychom to změnit! Se změnou klimatu jsou zdroje podzemní vody stále menší. Právě proto je potřeba o ně pečovat.

Ze země do vašich domovů

MEN4QUEEN přichází na scénu s úplně novým pojetím pánského striptýzu

Tanečníci z projektu MEN4QUEEN byli kdysi klasickým pánským striptýzovým uskupením. Ženám se jejich vystoupení vždy líbila, ale široká veřejnost na ně koukala skrz prsty. I proto se s projektem před dvěma lety spojil režisér J.K. Sanchez a vytvořil koncept po vzoru největších amerických striptýzových show – podobnou té, kterou jste mohli vidět například ve filmu *Bez kalhot*. Na základě tohoto filmu vznikla celosvětově známá show *Magic Mike Live*, na kterou by MEN4QUEEN rádi navázali v českých podmínkách.

■ **Pane Sanchezi, jaké myšlenky a idey vás přivedly ke konceptu jedinečné show MEN4QUEEN?**

Pánský striptýz, který je v našich očích komplexní show, získává v současné době na popularitě – lidé si uvědomují, že se nejedná o prvoplánovou sexualitu či hanlivou věc, ale naopak o plnohodnotné umělecké představení podobně jako akrobacie v cirkusu. Záleží však samozřejmě na tom, jak se pojme přístup k dané show. Existují striptéři, kteří stále pokračují v duchu 90. let, my ale zkrátka chceme přinést plnohodnotnou uměleckou show zahrnující příběh, efekty a náročné taneční prvky včetně akrobatických v divadelním duchu, během které se tanečníci ani příliš nesvléknu. Celé vystoupení má zkrátka umělecký koncept, který může oslovit nejenom ženy, ale i jejich partnery. Chceme zkrátka lidem ukázat show srovnatelnou například s vystoupeními seskupení Stomp, Cirque du Soleil nebo La Putyka. Jsou to vysoké cíle, ale my věříme, že jich můžeme časem dosáhnout.

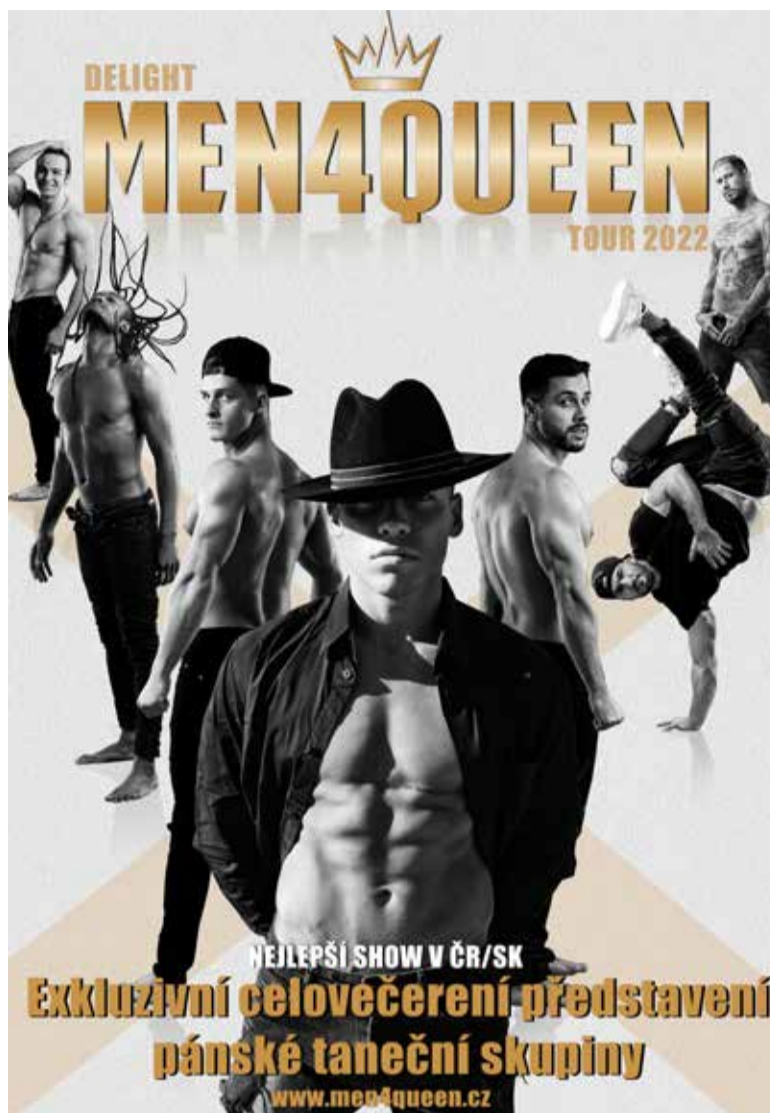
■ **Můžete nám říci více o historii projektu MEN4QUEEN?**

MEN4QUEEN vznikl začátkem roku 2019 a já jsem přišel ke skupině začátkem roku 2020. V prvním roce své existence se kluci věnovali klasickému striptýzu. Byli složeni z jednotlivých skupin, které se rozpadly. Za dva roky jsem pochopil, proč se rozpadly. Jed-

notlivé skupiny chtěly dospět do této fáze – uměleckého vystoupení, ale nevěděly jak na to. Mně se to podařilo s nimi nastavit. Využíváme celý tým lidí – osvětlovače, zvukaře, choreografa, což prostě nezvládnou kluci, kteří si řeknou pojďme udělat show, když ji v životě předtím nedělali. Show charakterizuje výprava, využíváme světelnou techniku za desítky tisíc korun, je tam štáb, režie, choreograf, moderátor, catering. S tímto souborem hodláme cestovat po celé republice, počínaje 2. dubnem v Liberci a tour vyvrcholí 18. června v Praze exklusivním Grand Finále v kongresovém sále hotelu Ambassador, což bude největší striptéřská show, která se kdy v České republice odehrála.

■ **Je také známo, že o průběhu příprav na tour vzniká dokument. Můžete ho čtenářům trochu přiblížit?**

Ano, začal se natáčet dokumentární film s názvem *Do půl těla ze zákulisí příprav*, ale nebude primárně prezentací tanečnicků. Premiéru by měl mít tento přibližně 40minutový film v létě v českých kinech. Bude ve zkratce odrazem přípravy na show, co probíhá v zákulisí a také o tom, co tanečníci dělají běžně. Všichni mají své práce a striptýzu – svému snu dostat se na profesionální úroveň – se věnují ve svém volném čase. Aktuálně pak také jednáme o exklusivní online premiéře v METROPOL TV.

■ **Proč jste se vlastně vrhl do režie projektu MEN4QUEEN?**

Přišlo mi zajímavé ukázat široké veřejnosti, že se nejedná o nic neslušného. Vystoupení MEN4QUEEN jsou totéž jako jakákoliv jiná „slušná“ komerční show. Banda 10 vytrénovaných mu-

žů se sice svléká, ale zároveň dělá akrobatické, taneční a divadelní prvky – jedná se tak o showbyznysový koncept. Proto bych chtěl ještě jednou apelovat na muže, kteří klidně mohou vzít své partnerky a show si užijí podobně. Nebudou svědky ničeho deho-

nestujícího – kluci se svléknou do trenek, nicméně mají zákaz dělat cokoliv jiného. Striktně je zakázaný i jakýkoliv rizikový kontakt. Když to řeknu otevřeně, tak možná větší sexualitu uvidíte ve filmu *Hříšný tanec* než v této striptýzové show.

■ **Tohle je skutečně důležité zdůraznit a dvakrát podtrhnout...**

Souhlasím, zároveň platí, že výhodou projektu MEN4QUEEN je, že se jedná o úplně první projekt, který napodobí svým konceptem americká vystoupení. Totéž je však i nevýhodou. Vždy je velmi těžké prorazit s něčím novým. Než se k lidem dostane informace, jak kvalitní a velkolepá je naše show, bude to chvíli trvat. Kluci teď pojedou rok se stejnou show a jsme přesvědčení, že za rok si své publikum bezesporu najde.

Rádi bychom také čtenářům Metropolu oznámili, že prvních 20 žen z každého města, ve kterém se bude konat naše show, jež se vyfoťí s časopisem *Metropol* na stránce s tímto článkem a označí instagramové účty *Metropol Group* (@noviny-metropol) *MEN4QUEEN* (@men4queen), dostane základní vstupenku v hodnotě 400 Kč na vystoupení zdarma.

■ **Můžeme čtenářům přiblížit jaké jsou s projektem MEN4QUEEN plány do budoucna?**

Na Grand Finále bychom rádi uspořádali zmíněnou největší striptýzovou show v historii České republiky. Následně chceme pokračovat postupně, nicméně naším dalším cílem je vyprodat Forum Karlín, případně O2 Univerzum. Na Grand Finále bychom rádi pozvali potenciální obchodní partnery, kterým chceme ukázat show. (od dop.)

IPC Invest & Property Consulting

Jsme česká
investiční společnost

Jindřišská 16, 110 00 Praha 1
www.ipcas.cz

DEVELOPMENT | MÉDIA | ZDRAVOTNICTVÍ | POHLEDÁVKY
PRŮMYSLOVÁ PRODUKCE | TECHNOLOGIE

Pocit dějà vu? Ruská finanční krize z roku 1998

Sankce Západu vůči Rusku mají na tamní ekonomiku nedozírné následky. Už v neděli (27. 2. 2022) brzy ráno moskevského času se u ruských bankomatů začaly tvořit obrovské fronty. Mnohé z nich však už byly na suchu, a začaly se objevovat zprávy o tom, jak se Rusové hrnou do luxusních obchodů, aby vyměnili své rubly za cokoliv, co by si mohlo zachovat hodnotu.

To byly počátky situace, která bude v Rusku jistě nejvýznamnější finanční krizí od finanční krize v roce 1998, která ho srazila na kolena. Ruská ekonomika byla po této události natolik poškozena, že místní vláda nakonec požádala Mezinárodní měnový fond o potravinovou pomoc. Krize z roku 1998 vyvolala masivní odliv kapitálu, prudkou devalvaci rublu, nesplácení státního dluhu, hyperinflaci a obrovský nárůst úrokových sazeb. Byla zničující a zanechala celosvětovou finanční pověst Ruska v troskách. Paralely se současnosti jsou zarážející. Když se otevřely zahraniční trhy, rubl se okamžitě propadl o více než 30%. Snad nejničivějším opatřením je zmrazení nejméně poloviny devizových rezerv, které drží centrální banka Ruska. Centrální banky jsou obvykle považovány za sankcemi nedotknutelné. Rusko si to pravděpodobně také myslelo. Ruská finanční krize (nazývaná také rublová krize nebo ruská chřipka) zasáhla Rusko 17. srpna 1998. Její důsledky byly nedozírné a něco podobného může čekat východní velmoc i dnes.

Jaké byly spouštěče ruské finanční krize?

Ke krizi vedly klesající produktivita, vysoký fixní směnný kurz rublu vůči zahraničním měnám, který měl zabránit veřejným nepokojům, fatální finanční neopatrnost a chronický fiskální deficit. Hospodářské náklady první války v Čečensku si vyzádaly značnou daň na ruské ekonomice. Po zastavení bojů v roce 1996 se odhadovalo, že válka v Čečensku stála Rusko 5,5 miliardy dolarů, což se blížilo 1,4% jeho HDP. V první polovině roku 1997 vykazovala ruská ekonomika určité známky zlepšení. Brzy poté se však problémy začaly postupně prohlubovat. Dva vnější šoky, asijská finanční krize, která začala v roce 1997, a následný pokles poptávky po komoditách měly vážný dopad na ruské devizové rezervy. 23. března 1998 vyvrcholila politická krize, když ruský prezident Boris Jelcin nahlé odvolal premiéra Viktora Černomyrdina a celý jeho kabinet. 23. března 1998 jmenoval Jelcin úřadujícím premiérem tehdy 35letého ministra energetiky Sergeje Kirijenka. Ve snaze podpořit měnu a zastavit odliv kapitálu zvýšil Kirijenko v červnu úrokové sazby GKO (Vládní krátkodobé obligace – krátkodobé státní dluhopisy s nulovým kupónem emitované ruským ministerstvem financí a obchodované na Moskevské mezibankovní měnové burze MICEX) na 150%. 12. května zahájili horníci stávkou kvůli nevyplaceným mzdám a zablokovali Transsibiřskou magistrálu. Dne 13. července 1998 byl schválen finanční balíček Mezinárodní

ho měnového fondu a Světové banky v hodnotě 22,6 miliardy dolarů na podporu reforem a stabilizaci ruského trhu prostřednictvím výměny obrovského objemu rychle splatných krátkodobých poukázek GKO za dlouhodobé eurobony. Ruská vláda se rozhodla udržovat směnný kurz rublu v úzkém pásmu, ačkoli mnozí ekonomové naléhali na vládu, aby od podpory rublu upustila. Navíc 15. července 1998 Státní дума, v níž v té době dominovaly levicové strany, odmítla přijmout většinu vládního protikrizového plánu, takže vláda byla nucena spolehnout na prezidentské dekrety.

Rusko v té době uplatňovalo vůči rublu politiku "plovoucího fixního kurzu", což znamená, že centrální banka rozhodla, že se v daném okamžiku bude kurz rublu vůči dolaru pohybovat v určitém rozmezí. Pokud hrozilo, že rubl bude devalvovat mimo toto rozpětí, centrální banka zasáhla tím, že vynaložila devizové rezervy na nákup rublů. Například během roku před krizí se centrální banka snažila udržovat pásmo 5,3 až 7,1 RUB/USD, což znamenalo, že by nakupovala rubly, pokud by hrozilo, že tržní kurz překročí 7,1 RUB/USD. Podobně by rubly prodávala, pokud by hrozilo, že tržní kurz klesne pod 5,3.

Neschopnost ruské vlády provést ucelený soubor ekonomických reforem vedla k vážnému oslabení důvěry investorů a k řetězové reakci, kterou lze přirovnat k runu na centrální banku. Investoři utíkali z trhu prodejem rublů a ruských aktiv (např. cenných papírů), což rovněž vytvářelo tlak na pokles rublu. To donutilo Centrální banku utřáct své devizové rezervy na obranu ruské měny, což zase dále podkopalo důvěru investorů a oslabilo rubl. Odhaduje se, že v období od 1. října 1997 do 17. srpna 1998 vynaložila centrální banka na udržení plovoucího kurzu přibližně 27 miliard dolarů ze svých dolarových rezerv. Později vyšlo najevo, že přibližně 5 miliard dolarů z mezinárodních půjček poskytnutých Světovou bankou a Mezinárodním měnovým fondem bylo po příchodu těchto prostředků do Ruska v předvečer krachu rozkradeno.

Dopady ruské finanční krize

17. srpna 1998 ruská vláda devalvovala rubl, nesplácela domácí dluh a vyhlásila moratorium na splácení zahraničního dluhu. Toho dne ruská vláda a ruská centrální banka vydaly společně prohlášení, v němž v podstatě oznámily, že:

- Plovoucí kurz rublu vůči dolaru se rozšíří z 5,3-7,1 RUB/USD na 6,0-9,5 RUB/USD,
- že ruský dluh denominovaný v rublech bude restrukturalizován způsobem, který

bude oznámen později, a že se zabrání masovému defaultu ruských bank,

- bylo zavedeno dočasné 90denní moratorium na splácení některých bankovních závazků,
- některé státní cenné papíry, jako jsou GKO, budou transformovány na nové cenné papíry.

V té době Moskevská mezibankovní měnová burza (neboli „MICEX“) stanovovala denní „oficiální“ kurz prostřednictvím série interaktivních aukcí na základě písemných nabídek předkládaných kupujícími a prodávajícími. Když se nákupní a prodejní ceny shodovaly, „stanovil“ se tím oficiální směnný kurz MICEX, který pak zveřejňovala agentura Reuters. Kurz MICEX byl (a je) běžně používán bankami a obchodníky s měnami po celém světě jako referenční směnný kurz pro transakce s ruským rublem a zahraničními měnami.

Od 17. do 25. srpna 1998 rubl na burze MICEX postupně oslabil, a to z 6,43 na 7,86 RUB/USD. Týden po propuknutí krize centrální banka ukončila obchodování měnového páru a přestala kurz rublu vůči dolaru fixovat. 2. září 1998 se Centrální banka Ruské federace rozhodla upustit od politiky „plovoucího fixu“ a nechat rubl volně plout. Do 21. září dosáhl kurz 21 rublů za jeden americký dolar, což znamenalo, že ztratil během necelého měsíce dvě třetiny své hodnoty.

Moratorium uložené společným prohlášením centrální banky a vlády vypršelo 15. listopadu 1998 a ruská vláda ani centrální banka ho neprodloužily a začaly se díť věci:

- **Inflace:** Ruská inflace v roce 1998 dosáhla 84% a výrazně vzrostly náklady na sociální zabezpečení. V důsledku krize bylo uzavřeno mnoho bank, včetně Inkombank, Oneximbank a Tokobank.

● **Bankovníctví:** Americká Bankers Trust utrpěla v létě 1998 velké ztráty kvůli tomu, že měla velkou pozici v ruských státních dluhopisech, ale vyhnula se finančnímu kolapsu tím, že ji v listopadu 1998 za 10 miliard dolarů koupila Deutsche Bank. Deutsche Bank se tak stala čtvrtou největší společností na světě v oblasti správy peněz po UBS, Fidelity Investments a fondu životního pojištění japonské pošty.

- **Zemědělství:** Hlavním dopadem krize na ruskou zemědělskou politiku byl dramatický pokles státních dotací do tohoto odvětví, reálné asi o 80% oproti roku 1997. Dotace z regionálních rozpočtů klesly výrazně méně.

Politické důsledky ruské finanční krize

Finanční kolaps vyústil v politickou krizi, neboť se Boris Jelcin, jehož domácí podpora se vypařila, musel potýkat s posilnou opozicí v parlamentu. 23. srpna 1998 Jelcin odvolal Kirijenka a prohlásil, že má v úmyslu vrátit do funkce Černomyrdina, protože se země propadá do hlubšího hospodářského chaosu. Mocné podnikatelské kruhy v obavě z dalšího kola reform, které by mohly způsobit krach předních podniků, Kirijenkův pád uvítaly, stejně jako komunisté.

Jelcin, který začal se zhoršujícím se zdravotním stavem ztrácet moc, chtěl Černomyrdina zpět, ale zákonodárny sbor mu odmítl dát souhlas. Poté, co Duma dvakrát odmítla Černomyrdinovu kandidaturu, Jelcin, jehož moc byla zjevně na ústupu, ustoupil. Místo toho navrhl na pozici premiéra ministra zahraničí Jevgenije Primakova, kterého Státní дума schválila drtivou většinou 11. září 1998.

Primakovovo jmenování obnovilo politickou stabilitu, protože byl považován za kompromisního kandidáta schopného zacelit rozpor mezi rozhádanými zájmovými skupinami v Rusku. Primakov se setkal i s nadšením veřejnosti. Slíbil, že vyplácení mezd a důchodů bude hlavní prioritou jeho vlády a do svého kabinetu pozval členy předních parlamentních frakcí.

Jakým způsobem probíhalo zotavení?

Rusko se z finančního krachu v srpnu 1998 vzpamatovalo překvapivě rychle. Důvodem oživení byla z velké části skutečnost, že světové ceny ropy v letech 1999-2000 rychle rostly a Rusko v letech 1999 a 2000 dosáhlo velkého přebytku obchodní bilance. Dalším důvodem bylo, že domácí průmysl, například potravinářský, těžil z devalvace, která způsobila prudký nárůst cen dováženého zboží.

Také vzhledem k tomu, že ruská ekonomika fungovala do značné míry na barterovém obchodu a dalších nepeněžních nástrojích směny, měl finanční kolaps na mnoho výrobců mnohem menší dopad, než kdyby byla ekonomika závislá na bankovním systému. V neposlední řadě ekonomice pomohl příliv hotovosti. Jelikož podniky mohly splácet dluhy na mzdách a daních, začala naopak růst spotřebitelská poptávka po zboží a službách vyráběných ruským průmyslem.

Ruská krize dnešní pohledem

Zmrazení rezerv centrální banky už není tabu, ale stejně jako Rusko zřejmě podcenilo vůli Ukrajinců bojovat vojensky, podcenilo dluhy i vůli Západu bojovat finančně. Bez možnosti použít tyto devizové rezervy na podporu rublu bylo Rusko nuceno sáhnout k řadě zoufalých opatření.

Moskevská burza zůstala v pondělí uzavřena a dosud (do 4. 3. 2022) nebyla znovu otevřena. Koneckonců, když se burza nikdy ne-

otevře, nemůže dojít ke krachu. Rusko více než zdvojnásobilo klíčovou úrokovou sazbu své centrální banky a zvýšilo ji z 9,5% na 20%. To se může zdát v době hospodářské krize zvláštní.

Ale když je vaše měna ve volném pádu, protože se jí lidé zbavují, musíte lidi výrazně finančně motivovat k tomu, aby si ji ponechali, a to i tím, že jim budete vyplácet vyšší úrokové sazby ze zbývajících rublů na spóřích účtech.

Vyšší sazby se však okamžitě promítly do vyšších úrokových sazeb hypoték pro běžné Rusy – což je to poslední, co ekonomika na pokraji sil potřebuje – a také do úvěrů na financování podnikatelských investic. To je děbelská kombinace, které čelí Rusko zasažené finanční krizí, jež má díky Západu přinejmenším jednu ruku svázanou za zády.

Rusko také zakázalo Rusům nakupovat ruská aktiva od cizinců, aby se zabránilo tomu, že se cizinci z Ruska vykoupi. Požadovalo, aby každá ruská firma převedla 80% svých zahraničních příjmů na rubly – v podstatě zabavilo zahraniční dolary, které hodlá použít místo vlastních zmrazených devizových rezerv.

A nejnepokojivěji zastavila platby úroků ze tří bilionů rublů (27 miliard dolarů) ruského státního dluhu v držení cizinců. Jinak řečeno, ruská vláda je nyní v platební neschopnosti. Jedna věc je jistá: pro Rusko už není cesty zpět. Škody budou trvalé a pravděpodobně mnohem větší, než jaké způsobila krize z roku 1998.

Za jak dlouho dojde opět ke kolapsu?

Západ se sice snaží vyjmout energetiku ze sankcí, ale propojenost světových finančních trhů a nervózní účastníci, kteří se obávají, že by se mohli nechtěně dostat do sankcí, již způsobily narušení energetických obchodů. Kontrakty na budoucí dodávky ruské ropy se nedaří prodat, a to ani s výraznými slevami.

To vyvolává klíčovou otázku, kterou si nyní kladou západní představitelé: Jak dlouho může ruská ekonomika – a tím i její obyvatelé a vedení – přežít? Navzdory všemu, co Rusko zatím proti sankcím podniklo, zůstává rubl výrazně oslabený. Zdá se pravděpodobné, že k řádné stabilizaci svého finančního systému bude potřebovat drakonitější opatření – například zákazy výběrů z bank a přiděly. To způsobí ekonomice ještě větší škody než 20% úrokové sazby a sankce. Bude tento stupeň ekonomických škod stačit k tomu, aby Rusko změnilo svůj kurz na Ukrajině? Dokážou se Ukrajinci udržet tak dlouho, aby se ekonomické náklady pro Rusko staly neudržitelnými? Bude Západ v případě potřeby ochoten zdvojnásobit své úsilí a skutečně se zapojit do hry omezením nákupu ruské ropy a plynu? To by mohl být hřebíček do rakve ruské ekonomiky, která by se mohla dostat do mnohem náročnější situace než během zmiňované krize v minulosti.

Ing. Patrik Kudláček

Světově známé lázně Imperial Karlovy Vary a.s. nabízí pracovní příležitosti s ubytováním:

- PRACOVNÍK REZERVACÍ
- OBSLUHA RESTAURACÍ a KUCHAŘI
- PROVOZNÍ A ADMINISTRATIVNÍ POZICE

www.imperial-group.cz
+420 353 206 405
HR@imperial-group.cz

IMPERIAL GROUP
KARLOVY VARY

Již 31 let se staráme o zdraví a pohodu našich klientů a stále nás to baví. Přidej se k nám!